

הוא מוגבל בעבודה - אבל לא באהבה הרבנות השילה עליו לשרת את שתי נשותיו

מאיר החליט סוף סוף לברוח מצרותיו. לא רחוק, רק מבית מספר 14 לבית מספר 25, אבל בשלומי. מאשתו דינה לאשתו זוהרה. 60 ל"י שהרוויח כל חודש, יחד עם ההקצבה הצנועה שהוקנה מקבלת מלש" כת הסעה, ניראו בעיניו כבסיס לחיים חדישים. וגם הבית של זוהרה קסם לו פתאום. לא היו בו ילדים. במשך שלושה חודשים לא דרכה כף רגלו בכיתה של דינה. עד שדינה התמרדה. היא שלחה בקשה לבית-הדין הרבני, תבעה שיחזירו את בעלה החוקי. לפי טענתה היא לא ביקשה את כספו. היא הודיעה על נכונותה לפרנס את המשפחה בנאמנות. היא דרשה רק דבר אחד: את מאיר אלבו. הנימוק: הוא בעלה היחיד, ואותו היא אהבת.

★ ★ ★

ההסדר המציאותי

בית-הדין הרבני הוחלט על ההסכם המשולש: על זוהרה לעבוד, על דינה לטפל בשני הבתים ובילדיה, יעל מאיר לספק את דרישותיהן הטבעיות של השתיים. לסירוגין.

אך מכל ההחלטה הזו הבינו שלושת הגיבורים רק את החלק האחרון, זה הנוגע לתפקידו של מאיר.

הם סידרו את ענייניהם בצורה עצמאית, מתאימה יותר למציאות של שלומי. דינה עובדת כחברנית בבית המרגוע שבראש הניקרה, ומפרנסת את עצמה, את ילדיה ואת מאיר, רק בשבועיים שהוקצבו לה. מאיר

מבזבז יותר מדי כסף על אשתו הראשונה. כי גם שם גרו זוהרה ודינה בדירות נפרדות, ניהלו משקייבית שונים. עד שלפני שנתיים הגיע מאיר יחד עם נשותיו, שני ילדיו ואלף לירות במומנים, לשלומי.

★ ★ ★

האהבה המהורה

יצירת התחילו מיד אחרי הגיעם ליש"ר. ראל. הסוכנות לא רצתה להכיר במש"פחה הכפולה, נתנה לה רק דירה אחת. ביום בו נכסנו שתי הנשים למישכן המשותף פרצה המריבה הראשונה. היא הסתיימה בהתערבות המשטרה. המריבות חזרו ונישנו מאז, לפחות ארבע פעמים בשבוע.

לפני שנה הגיע העניין בפעם הראשונה לבית-הדין הרבני בחיפה, וגם אז התברר בפניו של הרב יעקב רוזנטל. בית-הדין הגיע למסקנה שהפתרון היחיד הוא לתת לשתי הנשים בתים נפרדים.

כך חזר השלום לשלומי - אך רק לתקופה קצרה. בינתיים אילו אלף הלירות, והילדים רצו לאכול. גם דינה רצתה לאכול, וגם זוהרה. ואז צצה בעייה חדשה. קראו לה שולה.

שולה היא בתה של דינה מנישואיה הקודמים. כשהתחתנו היא היתה בת שלוש. בינתיים התבגרה, הגיעה לגיל 13 - גיל המתאים בדיוק לשליחתה לעבודה. ודווקא אז, כשראה מאיר פתרון קרוב לצרותיו, התחנתה הנערה. מאיר התנגד,

מאיר אלבו

בעניינים הפוליטיים. כי הוא איש האופר זיכיה. בכיסו נמצא אמנם הפנקס האדום של מפא"י, אך מפא"י בשלומי זו אופר זיכיה - האופוזיציה האמיתית. לזכותו יש לציין, שהוא בחר את דרכו הפוליטית כשמעריך הכוחות היה שונה.

רוב הגברים אינם מסתדרים עם אשה אחת. מאיר אלבו, לעומתם, הוכיח כי הוא מסתדר עם שתיים. בבית-הדין הרבני בחיפה התברר תיקו, בו היו מעורבות שתי נשותיו - שתיהן נשואות לו כדת וכדין. נוסף לכך: שתיהן

שתי נשים למאיר

מוסר את כל כספו לזוהרה וממלא את תפקידו בנאמנות. כולם נראו השבוע מאושרים, אך הטבע עושה את שלו, מכין להם בינתיים הפתעות חדשות: דינה בהריון. כשתלד, תיפרוץ מן הסתם מלחמה חדשה. כי בשלומי אין שלום.

טען שהילדה צעירה מדי לנישואין, אבל משפחת החתן הביאה עדים שהעידו כי הוא יותר מבוגרת מהרשום במסמכיה. מאיר נכנע. כעבור זרזשים ברחה שולה מבעלה, נכה ועיוור למחצה, שגר במושב השכן. שוב לא עבדה, אלא ישבה אצל אמה.

מפא"י היתה אז בקואליציה. היה זה בדיוק אחרי הטיבת החצר בעיירה, בה גירש ראש המועצה המקומית דויד דינו, איש המפד"ל, את סגנו הקודם, איש חרות זלמן חדר, מבניין המועצה. במקום חדר נכנס למועצה סגן ממפא"י. הקואליציה החדשה נראתה אז איתנה כסלע. המשבר בין המפד"ל וחרות השיג או שיאים: אחיו של זלמן חדר פצע את פניו של ראש המועצה בסכין גילוח, וחחך בין שני המפלגות קרע עמוק. מאיר אלבו עשה או חשבון פוליטי מדויק: מפא"י שולטת במדינה. היא נמצאת בינתיים רק כחברה בקואליציה המקומית, אבל עתידה מובטח. הוא לא יכול היה לנחש או ששתי המפלגות היריבות תתפייסנה כעבור זמן קצר, ובמקום קואליציה מפד"ל-מפא"י תקום שוב קואליציה מפד"ל-חרות.

וכך קרה שמאיר נשאר יתום פוליטי עם תעודת פועל מוגבל בכיס, התוצאה המעשית: שנים עשר ימי עבודה בחור דש, וששים ל"י משכורת חודשית. לכל הצרות הללו נוספו עוד שתי ה: נשים, שהנאותו זו את זו כחתול ועכבר.

★ ★ ★

נישואין פוריים

ריתה זו מחלה ישנה. מאיר (52), הניראה הרבה יותר צעיר מכפי גילו, התחתן עם אשתו הראשונה זוהרה לפני עשרים וחמש שנה. השנים עברו וזוהרה לא ילדה. מאיר נעצב אל ליבו. הוא רצה בילדים בכל מאודו. שישחקו סביבו, ושיר שו. בבוא היום, את כל רכושו עלי אדמות. לפני 11 שנה פנה מאיר לרבנות בעיר מולדתו, קיבל היתר לנישואין שניים. הוא התחתן עם דינה, שהיתה צעירה ממנו בעשרים שנה. הפעם היו אלה נישואין פוריים, שהובטחו מראש. לדינה היתה כבר ילדה מנישואיה הראשונים.

מאיר לא חיכה זמן רב. כעבור שנה נולד לו בן - חנן. 4 שנים אחריו נולדה זיקלין.

אולם בעיר בה נולד התנהלו חיי המש"פחה הכפולים כסידורם. כך לפחות טען הוא עצמו. "הייתי מוכר דגים מטוגנים והרווחתי בשביל שתי נשים" מספר מאיר. אך גם בעיר מולדתו לא היה כניראה הכל טוב ויפה. עובדה היא: מאיר התגרש מאשתו השנייה שלוש פעמים, אלא שכל פעם חזר אליה. הסיבות לגירושין הועלו על-ידי האשה ודווקא. היא טענה שמאיר

מתגוררות בבתיים נפרדים ושתיהן טוענות על מלוא זכותן לגביו. הדיינים התמקחו עם שלושת גיבורי העלילה במשך שעות ארוכות, וסוף סוף התקבלה החלטה אויאלית. היא הסדירה את הבעיה מכל שלושת צדדיה. על האשה הראשונה, שהיא חשוכת ילדים, הוטל לעבוד ולפרנס את שני הבתים. על האשה השנייה, שהיא אם לשני ילדים, הוטל הטי פול בילדיה היא ובמשק הבית של שני הבתים גם יחד. על הגבר הוטל לספק את דרישותיהן של שתי הנשים, לפי מיטב כללי הצדק: הוא יגור לסירוגין שבועיים אצל אחת ושבועיים אצל השנייה.

לפי הסברו של הרב יעקב רוזנטל, אב בית-הדין הרבני בחיפה, לא היתה זאת החלטה סתם, אלא הסכם מושלם בין כל שלושת הצדדים המעורבים, שלו נתן בית-הדין רק את התוקף החוקי. אך על ההסכם האידיאלי הוחלט בחיפה. ומאיר אלבו, בעל המאושר של זוהרה ודינה, גר בעיירה שלומי, כחמישים קילומטר צפונית לחיפה. בין חיפה ושלומי יש הבדל עצום. ומה שאידיאלי בעיר התוססת, לא בהכרח מעשי בעיירת העולים הנידחת.

★ ★ ★

אישה האופוזיציה

מאיר אלבו הוא אישיות מוכרת בשלומי. פרט לשתי נשותיו, שהן סימן הזיהוי העיקרי שלו, יש לו עוד סימן זיהוי אחר: הוא פועל מוגבל.

עובדה זו מעניקה לו כרטיס כניסה יומי לכל מוסדות הציבור המעטים הפועלים בשלומי. את בעיותיו מכירים היטב גם בלשכת הסעה, גם במועצת הפועלים וגם בלשכת העבודה המקומית. אלא שכל הקשרים הללו גם יחד אינם מהווים מקור להשגת סכומי כסף גדולים.

לפני שנתיים בערך בא מאיר לשלומי כעולה חדש. אותה תקופה הוא לא עבד, אך היו לו סיבות טובות לכך: הוא הביא עמו מחו"ל אלף לירות בכסף מזומן. ומי חפץ לעבור, אם יש לו אוצר כה גדול? אך בטרם שאול הוגו קרה האסון. הוא שהכר פעם, וניסה לפתוח את חלון בית הקפה בכוח הזרוע. השימשה שנשברה חתכה את ורידי ידו הימנית. כשידו שותתת דם נלקח מאיר לבית-החולים ונשאר שם שלושה חודשים. הוא חזר הביתה עם תעודת פועל מוגבל. הוא היה למאיר מזל נוסף לזה גם לא היה למאיר מזל

דינה אלבו